

ועדת ערר לארנונה - שליד המועצה האזורית מטה יהודה

לפי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו - 1977

ערר: 09/22

בפני וועדת ערר - שליד מועצה אזורית מטה יהודה

העוררת: עמותת בית אור אביבה, 580183846
באמצעות ב"כ עוה"ד תומר רייף
מרחוב שד' רוטשילד 3, בית פסגות,
קומה 7, תל-אביב
טל': 03-7155100 פקס: 03-7155110
דוא"ל: tomert@raiflaw.co.il

נגד

המשיב: מנהל הארנונה של המועצה האזורית מטה יהודה,

באמצעות ב"כ עוה"ד אייל בוקובזה ו/או אופיר ששון
מרחוב נרת 5, מגדל ב.ס.ר. 3, בני ברק
5126237.
טל': 03-6130875, פקס: 03-6129187
דוא"ל: Eyal.b@muni.co.il

1

ה ח ל ט ה - פ ס ק ד ין

(במסגרת החלטה מס' 2)

טיעוני העוררת

1. העוררת הינה עמותה ציבורית ללא כוונות רווח אשר פועלת בתחום הטיפול בגמילה מסמים.
2. העוררת מפעילה מרכז פעילות באזור התעשייה הר-טוב א'.
3. לטענת העוררת, הינה "הזרוע הארוכה" של המדינה ככל הנוגע לטיפול בגמילה מסמים.
4. לאור זאת ובהתאם לעובדה שמדובר בארגון ללא מטרת רווח, העוררת טוענת שזכאית לתשלום ארנונה בשיעור של 45%, וזאת בהתאם לס' 3(ב) לפקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פיטורין), 1938.
5. אף על פי האמור לעיל, המשיב סיווג את מתקן העוררת לפי ס' 3(א)(3)(ג) לפקודה תחת "ינכסים אחרים" ובכך שלל ממנה את ההנחה המכסימלית ובשל כך היא משלמת 55% משיעור הארנונה שנקבע.
6. ללא קשר לטיעון זה, שומת הארנונה הניתנה לעוררת בשנת 2022 גבוהה למעלה מ- 100% מהשומה לשנת 2021.

מרכז אזורי הר טוב, ד.ג שמשון 99700

טל: 02-995-8989 פקס: 02-995-8601

7. לטענת העוררת, המחיר השנתי למטר בגין סעיף ח.ת.ב.אזור ב' עלה בשיעור של כ- 137%, ממחיר של 30.5525 ₪ למחיר העומד על 72.4 ₪.
8. נטען שמדובר בהעלאת תעריף לא חוקית שטעונה אישור מיוחד של שר הפנים, אישור שלא ניתן.
9. לטענת העוררת, לא מתבצע שימוש מסחרי בשטח המתקן והעוררת לא מספקת שירותים בנכס, שכן מדובר בארגון ללא כוונות רווח אשר פועל לטיפול במכורים לסמים.
10. לטענת העוררת, יש לסווג את הנכס תחת סיווג "מרפאה" או "בית חולים", וכך הוא ייחנה מהנחה של 55% בהתאם לפקודת הפיטורין.
11. ככל שייקבע שלא ניתן לסווג כמרפאה או בית חולים, אזי לטענת העוררת, יש לסווג תחת "נכסים אחרים", ובמקרה כזה הוא יזכה להנחה של 45%.
12. ההעלאה המירבית לשומת הארנונה עבור נכסים שאינם למגורים עומדת על 7.5%, ועל כן המשיב היה מחויב לפנות למשרד הפנים על מנת לאשר העלאה קיצונית מסוג זה.
13. בנוגע לטענת המשיב שהעוררת איחרה במועד הגשת ההשגה, נטען ששומת הארנונה התקבלה אצל העוררת בתאריך 10/04/22, בעוד ההשגה נשלחה באותו החודש, ביום 28/04/22 ועל כן הטענה אינה מבוססת.
14. באשר לטענת היעדר סמכות וועדת הערר לדון בסוגיות הנוגעות לסיווג הנכס, גודלו ושימוש, נטען על ידי העוררת שדין הטענה להידחות על הסף, שכן לפי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) מוענקת לוועדת הערר סמכות רחבה לדון בעניינים אלו.

2

טענות המשיב

15. לטענת המשיב, לאור חשיבות פעילות העמותה נבדק צו הארנונה כדי לבחון אפשרות להקל על גובה שומת הארנונה.
16. התעריף שהעוררת חויבה בו בשנים הקודמות היה שגוי, שכן היה נמוך יותר מתעריף המינימום. לאור זאת, התבצע "יישור קו" ותעריף השומה הועלה בהתאם.
17. לאור העובדה שמדובר בהעלאת תעריף לצורך התאמתו לכך שיעמוד בטווח שבין המינימום למקסימום המותר בחוק, לא צריך אישור פנים לשם ביצוע ההעלאה אלא מספיק אישור המועצה בלבד.
18. לטענת המשיב, העוררת אכן מספקת שירותים בנכס, והשירותים שהיא מספקת הינם שירותי רווחה, בהתאם למכרז שזכתה בו מהמדינה.
19. המשיב טוען להשתק טענת העוררת הנוגעת לסיווג הנכס שכן העוררת לא התלוננה על הסיווג בשנים שקדמו משום שהיה מדובר בתעריף מופחת, "שהתאים לה".
20. לטענת המשיב, העוררת מעלה את הטענה עכשיו רק משום שהשתנה התעריף.

דיון והכרעה

21. חוקיות ההחלטה

22. באשר לשאלת חוקיות ההחלטה, הצדק עם המשיב. מדובר בטענה מנהלית ביסודה, שאיננה מנויה על הסעיפים הנמצאים בסמכות הוועדה לדון בהם במסגרת ערר על החלטת מנהל הארנונה.

23. אין זה מסמכותה של וועדת ערר לדון בחוקיות החיוב לכשעצמו, וככל שמדובר בטענה בדבר חוקיות החיוב – הרי שהדרך לעתור כנגד החלטה מעין זו של מנהל הארנונה היא במסגרת עתירה מנהלית שתוגש כנגד המשיב.

24. כך שבעניין זה, הצדק עם המשיב.

25. אלא שבמקרה שלפנינו, כפי שיבואר להלן, אין ההכרעה בענין חוקיות החיוב נדרשת לצורך הכרעה בערר, ולכן היא בבחינת למעלה מן הצורך.

26. העלאת מחיר החיוב ביותר משיעור העלייה שאושר על ידי משרד הפנים

27. גם כאן הדין עם המשיב. שהרי לרשות מקומית לא רק שיש זכות לגבות מחיר נכון ומדויק עבור השימוש המתאים – מוטלת עליה חובה לעשות כן.

28. כשם שאין רשות מקומית יכולה להטיל חיוב גבוה מהרף המכסימלי הקבוע בחוק ההסדרים, הרי שאין היא רשאית להפחית חיוב מתחת לרף המינימלי הקבוע בחוק ההסדרים, וסמכות זו המוטלת על הרשות מגיעה עד כדי חובה לעשות כן, אחרת היא תראה כמי שמועלת בחובתה.

29. לכן, עצם ההחלטה להעלות את בסיס החיוב לפי ח.ת.ב. באזור ב' מסך של 30.55 ₪ למ"ר לסך של 72.40 ₪ למ"ר איננה שגויה בפני עצמה והיא מותרת שלא, לומר מחוייבת.

30. השאלה הרלבנטית לעניינו היא: האם סיווג הנכס לפי ח.ת.ב. – אזור ב' – קוד 2.3.5 במסגרת פרק 2.3 לצו הארנונה של המשיב, לשנים 2021 ו/או 2022, הנמצא תחת פרק: 2.3 – **משרדים, שירותים ומסחר** – הוא הסיווג הנכון?

31. שאלת מידת ההנחה לה זכאית העוררת מכוח סעיף 3 לפקודת מיסי עירייה ומיסי ממשלה (פיטורין), 1938 תיגזר מהתשובה לשאלה בסעיף למעלה.

32. הסיווג הנכון

33. ראשית, חשוב לציין כי אין בצו הארנונה של המשיב, גם ביחס לשנים 2021-2022, וגם ביחס לשנים אחרות, הגדרת סיווג העונה על האפיון המיוחד והספציפי של נכס נשוא ערר זה, קרי מכון גמילה לסמים.

34. מכאן, שבהיעדר התאמת סיווג בפן הפשוט של הצו, שאלת הסיווג מבוססת על הפרשנות של המשיב ליחס שבין השימוש בפועל לצו הארנונה.

35. כלומר, המשיב עצמו בוחר את ההגדרה בצו הארנונה, שנראית בעיניו כקרובה ביותר לשימוש שנעשה בפועל בנכס.

36. במקרה שלפנינו, המשיב סיווג את הנכס כ – ח.ת.ב, תחת סעיף 2.3.5 לצו הארנונה, וקביעה זו היא שמצריכה את בדיקת וועדת הערר והיא למעשה מהווה את ליבת החלטה זו.

37. טענת השתק

38. בסעיפים 17-18 לכתב התשובה, טוענת המשיבה טענת השתק כנגד העוררת, כאשר בבסיס הטענה נטען שהעוררת מעולם לא חלקה על הסיווג של ח.ת.ב. כל עוד החיוב הכספי, (של 27.28 ₪ למ"ר) התאים לה.

39. לטענת המשיב, העוררת החלה לחלוק על הסיווג, רק כאשר העולה המחיר ל 72.40 ₪ למ"ר.

40. טענה זו נכונה גם כלפי הצד השני בדיוק באותה מידה, ונסביר.

41. ראשית, חיוב ארנונה הוא חיוב שנתי מתחדש מידי שנה, וחיוב שנה אחת, איננו מחייב אף אחד מהצדדים לגבי השנה הבאה אחריו.

42. שנית, כשם שהמשיב רשאי לשנות סיווג של נכס ו/או לשנות את המחיר הסיווג למ"ר, אותו חופש ראוי שיעמוד גם לעוררת.

43. ולכן, כשם שהמשיב בחר לשנות את החיוב לסיווג ל - ח.ת.ב, כך רשאית גם העוררת לעתור כנגד עצם הסיווג עצמו.

44. המשיב טען בדיון וגם בסיכומיו, כי עד שלא שונה המחיר למ"ר, עצם הסיווג מעולם לא הפריע לעוררת.

45. טענה זו נכונה גם כלפי המשיב, אם כי בכיוון ההפוך.

46. ניתן לומר, שעד שהמשיב לא גילה את "הטעות" בחיוב למ"מ, הוא "חי בשלוש", עם חיוב של 27..28 ₪ למ"ר ולא סבר שמדובר בחיוב בחסר.

47. מה שהניע אצלו את התהליך, הוא "עצם הגילוי" של הטעות.

48. שלישית, אם טענת השתק עומדת כלפי העוררת, מדוע שלא תעמוד כלפי המשיב?

49. אם העוררת מושתקת מלטעון כנגד הסיווג, מדוע שהמשיב לא יהיה מושתק מלטעון כנגד המחיר?

50. לכן בנקודה זו נסכם, שדינה של טענת השתק להידחות, ככל שהיא נוגעת לשני הצדדים ולמעשה לשני הצדדים שמורה הזכות לטעון גם כנגד החיוב וגם כנגד הסיווג ולכן ההחלטה תינתן לגופו של עניין.

51. שירותים ומסחר – סיווג קשיח

52. טוען המשיב שלפי טבלאות משרד הפנים, הסיווג של ח.ת.ב נמצא תחת ראש פרק של משרדים שירותים ומסחר, ולכן ככל שנקבע שהסיווג המתאים הוא ח.ת.ב, הרי שיש להכניסו חתת ראש פרק זה.

53. לענין זה יוער כי אותן טבלאות עליהן נסמך המשיב לא הוצגו בפני הוועדה, ולכן לא ניתן להסתמך עליהן בביסוס טענה זו.

54. ומעבר לכך, השאלה המרכזית המונחת בפנינו היא: האם הסיווג של ח.ת.ב הוא הסיווג הנכון?

ושאלה זו ממילא תידון בהחלטה זו, ולכן צורך להכריע בטענה לענין הקשר המחייב בין סיווג כח.ת.ב וראש פרק של שירותים ומסחר.

55. עסק שנותן שירותים – האומנם?

56. וכך, לאחר שניכינו טענות קצה, הגענו לדיון בשאלה המרכזית הראשונה שמונחת בפני הוועדה: האם נכון לשייך את עיסוקי העוררת כעסק המספק שירותים, וככזה שיש לשייך אותו לפרק 2.3 לצו הארנונה של המשיב?

57. ומהשאלה הראשונה נגזרת שאלה שניה: האם חיוב של ח.ת.ב. מתאים לעיסוקי העוררת?

58. באשר לשאלה הראשונה, נראה שהתשובה לכך שלילית.

59. אין מחלוקת בין הצדדים כל כך שהעוררת זכתה במכרז שנערך על ידי מדינת ישראל במסגרתו היא נותנת טיפול למכורים בסמים.

60. במסגרת אותו מכרז ובמסגרת סוג העיסוק, העוררת אף זכאית להנחה בארנונה, וזאת לפי פקודת מיסי עירייה ומסי הממשלה, (פיטורין) 1938.

61. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שלא המכורים הם אלו שמשלמים עבור טיפולי הגמילה במוסד, אלא מדינת ישראל במסגרת אותו מכרז.

62. אלא שלשיטתו של המשיב, העוררת מספקת שירותים למכורים בסמים, ולכן הם עונים להגדרת פרק 2.3 לצו הארנונה.

63. המשיב מסכים שבפרק 2.3 לצו הארנונה אין חיוב תואם לעיסוקי העוררת ולכן בהתאם ל- **בר"מ – 3058/16 מנהל הארנונה במועצה מקומית בנימינה – גבעה עדה נ' אפרת שותפות לייצור ושיווק אפרוחי פיטום**, חלה עליו חובה לחפש סיווג קרוב ביותר על פני נפילה לברירת מחדל של חיוב שיווי.

64. לטעמנו, הפרשנות של עיסוק העוררת כמתן שירותים היא פרשנות מרחיבה מידי, שלא לומר מאולצת ויש לדחות בשל מספר נימוקים.

65. מעיון בפרק 2.3 לצו הארנונה עולים כמה מאפיינים:

65.1. המאפיין הראשון – מדובר בעסקים שגובים ו/או יכולים לגבות כסף עבור המוצר אותו הם מספקים.

65.2. המאפיין השני – התשלום מתבצע ממקבל השירות ישירות, לנותן השירות.

65.3. המאפיין השלישי – מדובר בעיסוקים למטרת רווח.

מאפייני העסקים בפרק 2.3 הם עשיית רווחים, ולכן החיוב שלהם למ"ר גבוה, ביחס לחיובים בפרקים אחרים של הצו.

הלקוחות הם לקוחות מזדמנים, וכפועל יוצא מכך – יש להם יותר מאשר לקוח אחד.

65.4. המאפיין הרביעי - מדובר בעסקים אשר נתונים שירותים (מסוגים שונים), אך הם לא עוסקים בייצור מוצר גשמי פיזי.

למשל, אין מדובר במפעלים ו/או בתי מלאכה כגון נגריה, מסגריה, שבבים וכיוצ"ב, אלא בעסקים שנותנים שירותים.

65.5. המאפיין החמישי – רמת החיוב למ"ר בפרק זה גבוהה בצורה משמעותית מחיובים בפרקים אחרים כדוגמת תעשייה ומלאכה.

66. במקרה שלפנינו, כמה מאפיינים מרכזיים לא מתקיימים.

67. המאפיין הראשון אינו מתקיים במקרה זה.

אין מדובר במוסד שגובה תשלום פרטני עבור הטיפול, אלא עובד על פי תקציב שנקבע במכרז, שהוא צריך לעמוד בתנאים אליהם התחייב במכרז.

כלומר, אין קשר ישיר בין המוצר ובין התשלום. את המוצר הוא צריך לספק על פי רף מינימום שנקבע במכרז והמחיר שיקבל יהיה בהתאם לחיובים שנקבעו במכרז.

ניסיון החיים מלמד שעסקים יכולים להרוויח במכרזים או להפסיד, אך הם מחוייבים לתת את השירות שנקבע במכרז ובמחיר שנקבע.

68. התשלום איננו מתבצע ממקבל הטיפול.

קשה לדמיין מצב שבו אדם עובר ליד המקום ואומר לעצמו – איזה יופי, הנה מכון גמילה מסמים, בו נתחיל תהליך גמילה, נכנס, נותן כרטיס אשראי ומאשפז את עצמו לחצי שנה לתהליך גמילה מסמים.

ברור לכל שמדובר בתרחיש מופרך.

69. ברור שהמכור שנכנס לגמילה איננו האדם שמשלם על התהליך. המדינה מממנת את עלות הגמילה מתקציבה והיא מעניקה למכור את הזכות להיכנס לתהליך גמילה. כך שהמשלם איננו זה שמקבל את הטיפול.

70. אומנם לא הוצגה בפני הוועדה הדרך בה מתקבלים מכורים לתהליך גמילה, אך הדעת נותנת שהם מופנים על ידי מרכזי רווחה מטעם המדינה, שהיא הגוף שהוציא את המכרז למתן טיפול בגמילה.

71. המאפיין השלישי גם איננו מתקיים – לפי דברי ב"כ העוררת מדובר במלכ"ר – מוסד ללא כוונת רווח. מטרתו המובנית של מוסד כזה היא לסיים שנה באיזון אקוטארי ולא ברווח.

72. מאפיין זה של עשיית רווח הוא מהותי לצורך סיווג הארנונה, שכן למרות שאין מדובר בטענה מוחלטת, עדיין קשה לקבל מצב שבו מחייבים מוסד שפועל ללא מטרת רווח, דווקא בחיוב ארנונה מהקבוצה היקרה ביותר שיש בצו הארנונה של המשיב, שאופייני לעסקים שנועדו למקסם את רווחיהם.

73. המאפיין הרביעי – מתקיים בחלקו בלבד, ונראה שזה היה המאפיין דרכו ניסה המשיב להגדיר את הסיווג "כשירותים".

74. לצורך מתן ההחלטה, יש צורך לבאר את המונח "שירותים".

75. בנקים, חברות ביטוח, סוכני ביטוח, עורכי דין, מנהלי חשבונות, רואה חשבון, נחשבים לנותני שירותים.
76. קשה להכליל מוסד שנותן מסגרת טיפולית למכורים מסמים כשירות.
77. לטעמנו – פרשנות המשיב לכך שניתן לראות טיפול בגמילה כשירותים למתן גמילה מסמים, הינה פרשנות רחבה ורחוקה מידי מליבת העיסוק.
78. אם היינו נצמדים לפרשנות המרחיבה של המשיב, היינו יכולים לפרש כל עסק כנותן שירות. כך למשל היינו יכולים לטעון שמסגריה היא מספקת שירותי ברזל. או נגר מספק שירותי נגרות.
79. לטעמנו, מדובר בהרחבה יתר על המידה של מושג "שירותים", ויש להתייחס לפרשנות של מונח "שירותים", באופן מקובל ובהתייחס לשאר המאפיינים שצוינו לעיל.
80. גם עיון בסעיפי המשנה של פרק 2.3 מלמד שאין סעיף העונה לעיסוקי המשיבה באופן מובהק.
81. אף אחד מהסעיפים המופיעים בצו הארנונה, מסעיף 2.3.1 ועד 2.3.7 איננו מתאים לאופי העיסוק של העוררת – מכון ללא כוונת רווח, לגמילה מסמים.
82. לפיכך הוועדה דוחה את הקביעה שיש לשייך את פעילות העוררת לפרק 2.3 לצו הארנונה של המשיב, שכן פעילות העוררת איננה תואמת את המאפיינים שנבחנו לעיל, המהווים דרישת סף לכניסה לראש פרק זה.
83. פועל יוצא מקביעה זו הוא שסיווג פעילות העוררת במסגרת סעיף 2.3.5 כח.ת.ב. גם איננו יכול לעמוד – שכן לא מדובר במוסד חינוכי, לא במוסד תרבות, לא בסיעוד ולא במוסד בריאות.
84. **סיווג קרוב ביותר או סיווג שירי**
85. כעת נותר לדון בשאלה: האם יש לסווג את העסק לפי הסיווג הקרוב ביותר או לפי סיווג שירי?
86. אין ספק, שיש לעשות כל מאמץ לנסות ולמצוא סיווג קרוב ככל שאפשר לסיווג נשוא הערר, טרם פניה לסיווג שירי.
87. אין גם ספק שסיווג שירי צריך להיות כמוצא אחרון.
88. אלא, שעל מנת שניתן יהיה לסווג בסיווג קרוב ביותר, נדרש תנאי מקדים – שלא תהיה מחלוקת על כך שהעיסוק המדובר ימצא בפרק המתאים.
89. רק אחרי שמתקיים התנאי של הימצאות העסק בפרק המתאים, ניתן לחפש בתוך אותו פרק את הסיווג הקרוב ביותר.
90. בעניינו, קבענו שעיסוק העוררת אינו מתאים כלל וכלל לפרק 2.3 – משרדים, שירותים ומסחר. ולכן המשך בחינה של סעיפי משנה באותו פרק, אינם רלבנטיים עוד ויש לדחותם.

91. המסקנה העולה מכל האמור לעיל, שבהיעדר סיווג מתאים ו/או אפילו קרוב לסיווג שמתאים לעיסוקי העוררת, לא ניתן לחייב בסיווג קיים ולכן יש לפנות לסיווג שיורי, כפי שמופיע בסעיף 2.8.1 לצו הארנונה של המשיב.

92. לכן הוועדה קובעת כי יש לסווג את הנכס לפי סעיף 2.8.1 - "כל בנין אשר לא פורט בסעיפים 2.1 עד 2.7", ולפי 27.48 ש.

93. באופן לא מפתיע, חיוב זה זהה כמעט באופן מוחלט לחיוב שהמשיב חייב את העוררת במשך אותן שנים טרם "גילוי הטעות", חיוב אשר עמד על סך של 27.28 ₪ למ"ר.

94. והדעת נותנת, שכפי שהמשיב "חי בשלום" עם החיוב כל אותן שנים בהן הוא עמד הסך של 27.28 ₪ למ"ר, כך הוא "יחיה בשלום" עם חיוב דומה גם לשנים הבאות.

95. הוועדה סבורה שיש למקם את החיוב של העוררת בקבוצת חיובים מתאימה. לא יעלה על הדעת שמוסד ללא כוונת רווח, שמשמש כזרוע הארוכה של המדינה במתן טיפול לקבוצה חלשה, ישלם 60% יותר מאשר מוסדות שונים אבל מתחומים קרובים, שמתקיימים למטרות רווח מוצהר.

96. קביעה כזו היתה יוצרת עיוות, חוסר צדק וחוסר מידתיות, וכאמור – יש לדחותה.

97. הנחה מארנונה לפי פקודת מיסי עירייה ומסי ממשלה, (פיטורין), 1938, (להלן: "פקודת הפיטורין")

98. לאחר שניתנה החלטה בענין הסיווג, יש להתאים את הסיווג לפקודת הפיטורין.

99. בענין זה, ברמה העקרונית - צודקת העוררת בטענה שיש לעשות התאמה בין הסיווג לצורך הארנונה ובין הסיווג לצורך מתן הפטור.

100. ברמה המעשית – התאמה זו פועלת לרעתה של העוררת, כפי שיוסבר להלן.

101. לטענתה – לא יתכן שלצורך הפטור, המקום יסווג תחת "נכסים אחרים", ולענין חיובי ארנונה כח.ת.ב., והוועדה מקבלת את הטענה שיש לעשות "יישור קו".

102. לאחר שהוועדה קבעה כי סיווג הנכס יהיה סיווג שיורי, לפי סעיף 2.8.1 לצו הארנונה, הרי שיש לקבוע בהתאמה שלצורך מתן פטור לפי פקודת הפיטורין, הנכס יסווג תחת "נכסים אחרים", כפי שהיה מסווג עד עתה.

103. התוצאה היא שבענין זה – צודקת העוררת בענין העקרוני, אך החיוב יישאר כפי שקבע המשיב עד עתה – תחת נכסים אחרים, סיווג שמזכה את העוררת בהנחה של 45% ולא מעבר לכך.

104. סוף דבר

105. לסיכום הוועדה קובעת כי הנכס יסווג תחת סעיף 2.8.1 לצו הארנונה, שבשנת 2022 עמד על סך של 27.11 ₪.

106. לענין סיווג הנכס ביחס לפקודת הפיטורין, הנכס ימשיך להיות מסווג תחת נכסים אחרים כפי שהיה עד עתה, ויהיה זכאי להנחה בשיעור של 45%.

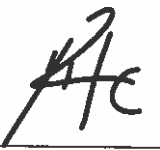
107. העוררת תישא בהוצאות המשיב בשל ניהול ההליך בסך של 3,000 ₪, אשר ישולם ישירות למשיב.

108. המשיב יישא בשכ"ט ב"כ העוררת בסך של 2,000 ₪, אשר ישולם ישירות לב"כ העוררת.

109. בחיובים בסעיפים 107, 108 הינם חיובים מקבילים ובלתי תלויים אחד בשני.

ניתנה היום - 6 January, 2024 , 25 Tevet, 5784 , בהיעדר הצדדים.

בהתאם לסעיף 20 (א) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), (סדרי דין בועדת ערר), התשל"ז - 1977, זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט לעניינים מנהליים.

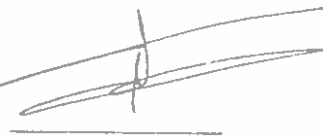
אייל דניאל

חבר ועדה

מוש חוגיה, עו"ד

יו"ר הועדה

אשרף אל שייך, עו"ד

חבר ועדה